

vèn su la nòt židiosa  
tacolènta come raša  
e 'l vent főr par el pòrtec'  
el smòrza 'l lumesìn

giamài vesìn da 'n pèz  
el giasegàva tèndro  
falìva tebia e dólcia  
dedré da le coltrine

l'enluminava i paši  
al mè vegiar smanióš  
compagn de nòt pu lònghe  
careza al sol che léva

ma adès paziènt el pòlsa  
sota 'n gabàn de néo  
e 'l ultim sgiànz, stanžéle  
l'è stà 'n sbrusór pù fiš

la nòt l'è 'n pöc pu gréva  
coi vedri 'ncor smorzadi  
e sora 'l mont en bòzol  
me cuna al sòn che vèn

da dént, dal mè scolóbi  
susùr che vèn dal cör:  
ti spèteme su l'us  
che 'n fior g'avrò 'ndé man

ma 'ntant

la luna tase

Giuliano

Ad un amica, Isabella, per la perdita improvvisa della sua mamma